

Arrest

nr. 339 902 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 18 december 2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens inbreuken op de drugwetgeving. Op 6 april 2023 wordt verzoeker opnieuw door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 26 maanden wegens inbreuken op de drugwetgeving.

Verzoeker diende op 17 juli 2023 een aanvraag van verklaring tot inschrijving in als zelfstandige. Op 18 januari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen bij arrest nr. 317 721 van 29 november 2024.

Op 23 december 2024 dient verzoeker opnieuw een aanvraag van verklaring tot inschrijving in als werkzoekende. Op 21 maart 2025 laat verzoeker zijn aanvraag herkwalficeren naar een aanvraag van verklaring tot inschrijving als werknemer.

Op 11 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 23.12.2024 werd ingediend door:

Naam : A. (...), K. (...), Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.), Geboortedatum : (...) 1996, Geboorteplaats Dortmund, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd: Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 23.12.2024 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2, 1° of 3° van het KB van 08.10.1981): Duits Paspoort en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bij M. (...) K. (...).

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst d.d. 24.03.2025 van onbepaalde duur bij M. (...) K. (...) voor met een opstartdatum van 01.06.2025. Uit onderzoek van het administratief dossier is echter gebleken dat betrokkene niet effectief legaal tewerkgesteld is. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er nooit sociale bijdragen door de werkgever betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. De melding van indiensttreding bij de RSZ moet, wettelijk gezien, verricht zijn vóór de effectieve datum van indiensttreding bij de werkgever. Betrokkene is na meer dan 10 dagen na de datum van indiensttreding vermeld op het contract, nog steeds niet gemeld bij de RSZ. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van de arbeidsovereenkomst, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover hij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling in België. Het voorgelegde arbeidscontract stemt niet overeen met de werkelijkheid. Of betrokkene de migratiediensten moedwillig probeert te misleiden kan niet vastgesteld worden, er dient echter geconcludeerd te worden dat er bij gebrek aan Dimona melding geen sprake kan zijn van legale tewerkstelling. Bijgevolg kan het verblijf langer dan 3 maanden als EU-burger niet erkend worden op deze basis’

Daarnaast kan betrokkene eveneens het verblijfsrecht niet bekomen als werkzoekende gezien hij niet aantoot ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of te beschikken over sollicitatiebewijzen en gezien hij niet aantoot een reële kans op tewerkstelling te hebben (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08-10-1981). Het voorleggen van een arbeidsovereenkomst die niet effectief van start is gegaan kan absoluut niet beschouwd worden als een reële kans op tewerkstelling.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Verder kan uit het dossier de aanwezigheid van feiten met betrekking op de openbare orde blijken. Het verblijf van betrokkene kan bijgevolg geweigerd worden op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de aanvraag als werknemer cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, §4, eerste lid en 41, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.- In de bestreden beslissing oordeelt de DVZ dat verzoeker niet legaal zou zijn tewerkgesteld. De DVZ baseert zich daarbij op gegevens van de databank van de RSZ (Dimona). Verzoeker benadrukt dat die gegevens nooit tegensprekelijk aan hem zijn voorgelegd en hij er nooit mee geconfronteerd werd. Wanneer dergelijke, volgens de DVZ zwaarwegende bewijzen, worden voorgebracht, zou het toch van wapengelijkheid getuigen als verzoeker kennis had kan krijgen van die bewijzen.

2.- Bovendien heeft de DVZ verzoeker ook nooit gevraagd om andere bewijzen, onder meer over sollicitaties voor te leggen, net omdat de DVZ van mening was dat er geen reële tewerkstelling was. Het spreekt toch voor zich dat verzoeker op zijn minst daarover had moeten worden aangesproken, zodat hij in de gelegenheid was geweest om aan te tonen dat hij wel tot de andere categorieën behoorde: werkzoekende en/of beschikkend over voldoende bestaansmiddelen.

3.- De DVZ schendt de vermelde artikelen door over bepaalde gegevens te beschikken, maar die niet aan een tegensprekelijk debat te onderwerpen en verzoeker niet de kans te geven bijkomende documenten voor te leggen.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “het principe van de openbare orde en de nationale veiligheid”.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“a. eerste onderdeel: artikel 43, 81, 2° van de Vreemdelingenwet

1.- In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 43, 81, 2° Vreemdelingenwet en het verblijf van verzoeker ten onrechte, minstens bijkomend, geweigerd omwille van de openbare orde en de nationale veiligheid

2.- De DVZ schendt het vermelde artikel door te verwijzen naar dit artikel, maar voor het overige geen enkele verwijzing te geven naar de wijze waarop verzoeker een gevaar zou zijn voor openbare orde en de nationale veiligheid.

b. tweede onderdeel: de motiveringsplicht overeenkomstig artikel 3, art. 3 bis en art. 62 Vreemdelingenwet is geschonden

1.- Verzoeker herneemt de overwegingen in het eerste middel en benadrukt dat de redenen die in de bestreden beslissing geen enkele inhoudelijke en of formele motivering is gegeven. Verzoeker benadrukt verder dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen of onvoldoende toetsing is gemaakt van een mogelijk actueel gevaar.

2.- Verzoeker verwijst naar een arrest van uw Raad van 6 juni 2018 (nr. 204.918) waarin uitdrukkelijk werd bepaald dat moet kunnen worden nagekeken of de administratie zich op relevante en aanvaardbare redenen heeft gesteund. Voor zover dat niet kan worden nagekeken omdat specifieke informatie ontbreekt, wordt de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden, Wat hier overduidelijk het geval is.

c. derde onderdeel: artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 is geschonden

1.- Verzoeker put uit artikel 7 van de vermelde Richtlijn rechtstreeks een recht op een verblijf van meer dan drie maanden als vader van een EU-onderdaan. In artikel 27,1 van dezelfde Richtlijn wordt een beperking van dat recht voorzien, maar in artikel 27,2, wordt uitdrukkelijk bepaald:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen ...”

2.- In de bestreden beslissing wordt niet, minstens onvoldoende, gemotiveerd of verzoeker een actuele bedreiging zou vormen en werd er geen toets gedaan naar een eventueel recidivegevaar.

3- Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12:

“Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat.”

4.- Verzoeker verwijst naar de overwegingen een arrest van 16 februari 2022 (rolnummer 268.400) van uw Raad op blz. 8 waarin werd vastgesteld dat de beslissing van de DVZ onvoldoende gemotiveerd en vermeldt specifiek:

“... en anderzijds geen onderzoek te voeren naar de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, heeft verweerder niet correct gehandeld ... verweerder heeft verzuimd dit na te gaan.”

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

In casu wordt door verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen nadat verzoeker op 23 december 2024 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer had ingediend met toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; [...]”

Verzoeker diende op 23 december 2024 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst in. Hij voegde daarbij een ‘arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd’ toe, afgesloten op 24 maart 2025 voor indiensttreding op 1 juni 2025. Verweerder motiveert dat uit de stukken voorhanden in het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk op legale wijze is tewerkgesteld:

“Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst d.d. 24.03.2025 van onbepaalde duur bij M. (...) K. (...) voor met een opstartdatum van 01.06.2025. Uit onderzoek van het administratief dossier is echter gebleken dat betrokkene niet effectief legaal tewerkgesteld is. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er nooit sociale bijdragen door de werkgever betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. De melding van indiensttreding bij de RSZ moet, wettelijk gezien, verricht zijn vóór de effectieve datum van indiensttreding bij de werkgever. Betrokkene is na meer dan 10 dagen na de datum van indiensttreding vermeld op het contract, nog steeds niet gemeld bij de RSZ. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van de arbeidsovereenkomst, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover hij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling in België. Het voorgelegde arbeidscontract stemt niet overeen met de werkelijkheid. Of betrokkene de migratiediensten moedwillig probeert te misleiden kan niet vastgesteld worden, er dient echter geconcludeerd te worden dat er bij gebrek aan Dimona melding geen sprake kan zijn van legale tewerkstelling. Bijgevolg kan het verblijf langer dan 3 maanden als EU-burger niet erkend worden op deze basis”

In het administratief dossier bevindt zich een uittreksel van een opzoeking in de Dolsis-databank die gebeurde op 11 juni 2025. Hieruit blijkt dat er op 11 juni 2025 nog steeds geen melding van indiensttreding voor verzoeker gebeurde bij de RSZ. Verweerder wijst erop dat deze melding, wettelijk gezien, moet worden verricht vóór de effectieve datum van indiensttreding bij de werkgever, in casu 1 juni 2025. Derhalve besluit verweerder dat verzoeker ofwel nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging, ofwel dat er geen sprake kan zijn van legale tewerkstelling in België gelet op het ontbreken van de melding van indiensttreding bij de RSZ en het niet betalen van de sociale bijdragen.

Verzoeker hekelt dat de resultaten van de opzoeking in de Dolsis-databank van 11 juni 2025 nooit aan hem werden voorgelegd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker getuigt dit dan ook van wapenongelijkheid.

Het weze herhaald dat de resultaten uit de Dolsis-databank zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat verzoeker bij verweerder om inzage in het administratief dossier heeft verzocht en dit niet zou hebben verkregen. Eveneens was het administratief dossier beschikbaar voor inzage bij de Raad, waardoor verzoeker bij machte was om kennis te nemen van de inhoud van dit dossier. Verzoeker heeft hiervan echter geen gebruik gemaakt. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat er geen wapenongelijkheid zou zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad, samen met verweerder, op dat verzoeker uiteraard zelf dient te weten of hij al dan niet daadwerkelijk was tewerkgesteld bij de betrokken werkgever. Daarnaast betwist verzoeker niet dat er geen melding van indiensttreding bij de RSZ is gebeurd, noch dat er door de werkgever nooit sociale bijdragen werden betaald.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder hem nooit heeft gevraagd bijkomende bewijzen omtrent eventuele sollicitaties voor te leggen om aan te tonen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Volgens verzoeker spreekt het voor zich dat hij daarover minstens had moeten worden aangesproken.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Daarnaast kan betrokkene eveneens het verblijfsrecht niet bekomen als werkzoekende gezien hij niet aantoont ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of te beschikken over sollicitatiebewijzen en gezien hij niet aantoont een reële kans op tewerkstelling te hebben (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08-10-1981). Het voorleggen van een arbeidsovereenkomst die niet effectief van start is gegaan kan absoluut niet beschouwd worden als een reële kans op tewerkstelling.”*

Zoals verweerder ook in zijn nota met opmerkingen aanvoert, blijkt niet welk belang verzoeker bij zijn kritiek kan laten gelden. Immers verduidelijkt hij niet welke bijkomende stukken hij aan verweerder bekend had kunnen maken, indien hij zou zijn uitgenodigd informatie bij te brengen waaruit volgt dat hij als werkzoekende kan worden ingeschreven. Verzoeker brengt geen concrete bewijzen bij die aantonen dat hij daadwerkelijk is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, dat hij beschikt over sollicitatiebewijzen of dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Tenslotte bekritiseert verzoeker dat *“het principe van de openbare orde en de nationale veiligheid”* wordt geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt geconcretiseerd waarom hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen. Er kan echter worden opgemerkt dat de bestreden beslissing is gestoeld op twee autonome, determinerende motieven die elk op zichzelf kunnen bestaan. Verzoeker is er niet in geslaagd het eerste determinerende motief, namelijk dat er bij gebrek aan de Dimona-melding geen sprake kan zijn van legale tewerkstelling en er aldus niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, te ontkrachten. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek die verzoeker uit op het motief omtrent het gevaar dat hij

zou vormen voor de openbare orde, kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing en is aldus niet dienstig.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN